

Martijn Verzijl

zo man zo zoon

Een selectie gedichten en teksten
van december 2023 t/m april 2024.

INHOUD

Proloog		6
Periode I	<i>Avondverzen</i>	9
Periode II	<i>Vallende decembersterren</i>	25
Periode III	<i>Memoires van later</i>	47
Periode IV	<i>Ademdekens</i>	63
Periode V	<i>Schaduwnacht</i>	93
Epiloog		111

PROLOOG

Ondanks dat het hevig sneeuwde viel het in stilte op mij neer, een cirkel van duisternis volgde. Ik dacht dat het een paraplu was die mij beschermde, maar het bleek mijn eigen schaduw. Ik verplaatste mij verder maar elke keer dat ik dacht dat ik er was, moest ik door. Dagenlang bevond ik me op scherven tot het stopte met sneeuwen.

Eindelijk was ik er, dacht ik. De kalmte van de wereld werd onderbroken door een zacht getrommel, een gelijkmatig ritme wat elke keer een hoopje sneeuw de lucht in gooide. Moeizaam bewoog ik mezelf erheen en vond een dier, snakkend naar adem en kwispelend met zijn staart. Het was het eerste gezelschap dat ik tegenkwam. Zijn dans had een silhouet in de sneeuw gecreëerd alsof hij mij iets wilde laten weten.

Ik probeerde het met mijn afgebroken vingers en zwarte handpalmen op te tillen maar het faalde mij. Ik keek geamuseerd naar het afvragende beest waar het vandaan kwam, de dichtstbijzijnde rivier was ik dagen geleden gepasseerd. Hij wist het ook niet, op dat moment waren we gelijken. Traagzaam zakte ik naar de grond waarna ik naast het wezen lag.

De bevroren stenen galmden zijn ritme vredig. Ik hoorde mijn hartslag boren in mijn tempels maar dat bracht me meer kalmte in plaats van onrust. Ik sloot mijn ogen tot ik niks meer hoorde en opende ze weer toen iemand voorbij liep.

's-Hertogenbosch, 20 december

PERIODE I

Avondverzen

De man die boven op de heuvel staat,
schreeuwt naar beneden dat hij op moet schieten.

Zijn zware schrille stem snijdt de vroege herfstmist,
laten vogels stijgen en reeën bevriezen.

Na een kort ogenblik draait hij zich om en vervolgt
hij zijn tocht.

De schaduw voor wie hij zijn stem hief was niet wie
hij zocht.

De man die tachtig jaar sliep,
en elke dag hetzelfde rondje liep.
Belt om het uur aan,
om te vragen of ik mee wil gaan.

We lopen hand in hand door het woud,
maar hij is sneller dan ikzelf
Als ik knipper is hij verdwenen
en ben ik weer met mezelf.

De man die over alles iets wist
en voor niets en niemand wegschroom.
Staat met zijn handen in zijn zakken,
en blijkt niets meer dan een zoon.

Zeventien stappen in noordelijke richting
wanneer mijn kale schedel
wordt verwarmd door het licht.

Na achttien kan ik niet meer,
mijn kop is verloren in de mist.